

Iduće nedjelje, 28. kolovoza, Vaš će župnik imati župnu misu u crkvi sv. Apolinara u Dubašnici, gdje je pred 50 godina, 27. kolovoza 1961. imao svoju mladu misu.

Mi smo se u Risiki sjetili te obljetnice prošle nedjelje, 14. kolovoza, komemorirajući 50. obljetnicu svećeničkog ređenja koje je bilo u Dobrinju 13. kolovoza 1961. Tada su podijeljene i spomen-sličice koje su tiskane za ovu obljetnicu.

U drugim župama gdje sam službovao podijelit će se spomen-sličice iduće nedjelje, no danas sam - preko tamošnjih župnika - predložio svim mojim bivšim župljanima koji mi se žele pridružiti u ovom činu zahvale za 50 godina svećeništva, da kroz ovaj tjedan svaki dan izmole koji Oče naš ili nešto drugo, kako žele, po nakani za buduća svećenička i redovnička zvanja u njihovim župama.

Budući da smo u Risiki ovu godišnjicu već obilježili, ovime Vam se obračam naknadno s tom istom željom i prijedlogom za tjedan koji je pred nama. Svi koji me mogu razumijeti i žele mi se duhovno pridružiti neka tako mole za svećenička i redovnička zvanja, muška i ženska, u našoj župi.

To neće biti vezano ni za kakvu vanjsku manifestaciju. Neka bude osobna odluka koju će Bog vidjeti i znati, a ja se nadam i uslišiti.

Vaš župnik

**PRIMI, SVETI OČE,
OVU ŽRTVU HVALE
za naše i svega svijeta spasenje!**

*Duša se moja k tebi privija,
desnica me tvoja drži. (Ps. 63,9)*

Zahvalan Bogu i svima koji
su me duhovno pratili kroz

50 godina
svećeničkog
služenja

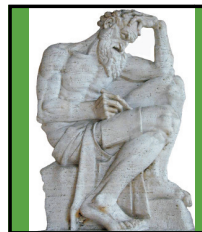
u
Krku, Puntuu, St. Baški,
Rabu, Gabonjini,
Korniču, Dubašnici,
Rasopasnu, Garici i Risiki

prikazujem Bogu svoju

ZLATNU MISU

u Dubašnici 28. kolovoza 2011.

NIKOLA RADIĆ
zlatomisnik

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

XXI. NEDJ. KROZ GOD. - 21.VIII.2011.

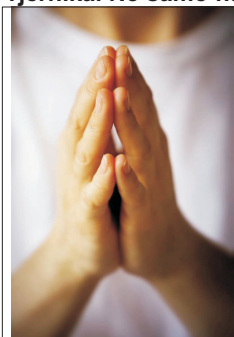
Broj: 34(221)

"Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskoga, pa što god svežeš na zemlji bit će svezano na nebesima; a što god odriješiš na zemlji, bit će odriješeno na nebesima."

MOLITVA

Molitva je vječna tema svih vjernika. Ne samo nas kršćana, nego jednostavno svih ljudi koji na bilo koji način vjeruju ili traže Boga. Biti vjernik i nikada i nikako ne moliti nespojivo je. Kada ovu temu problematizirano do njenih krajnjih granica i konsekvenci, na kraju vidimo da nije toliko upitno da li ljudi mole ili ne mole, jer zapravo svi (ili gotovo svi) ipak mole. Ali ostaje vrlo upitno: kako mole?, što im molitva znači, preispitivati svoju molitvu.

Ne samo nas kršćana, nego jednostavno svih ljudi koji na bilo koji način vjeruju ili traže Boga. Biti vjernik i nikada i nikako ne moliti nespojivo je. Kada ovu temu problematizirano do njenih krajnjih granica i konsekvenci, na kraju vidimo da nije toliko upitno da li ljudi mole ili ne mole, jer zapravo svi (ili gotovo svi) ipak mole. Ali ostaje vrlo upitno: kako mole?, što im molitva znači, preispitivati svoju molitvu.

Baš zato moramo uvijek

Ove dvije male priče mogu baciti dosta svjetla na našu molitvu, mogu nam malo pomoći da vidimo gdje smo, kako s time stojimo. Jer bilo bi vrlo preuzetno misliti da mi kao vjernici stojimo baš dobro na tom području, da ne trebamo ništa u sebi mijenjati, da naša molitva ne treba korekcije.

Prva priča:

Zemlja je bila suha i ispućala, jer dugo ne bijaše kiše. Znamo kako to izgleda. Uvelo žuto lišće jedva se držalo na granama. U poljima je izgorila trava. Zemlja se raspucala. Usjevi klonuli. Sunce nemilordno žari.

Ljudi su napeto iščekivali neće li se vrijeme promijeniti. Usrdno su molili stalno pogledavajući užareno nebo i tražeći makar mali trag oblaka koji bi pružio nadu. Mjesecima nije pala ni kap kiše, a posljednji tjedni bijahu nesnosno vrući. Svaki je dan bilo sve teže izdržati.

Mjesni župnik, zabrinut kao i svi ostali, organizirao je molitveni sat ispred Crkve. Pozvao je ljude da se zajedno obrate Bogu, da mole za kišu.

Došlo je mnoštvo ljudi. Svi su bili puni strepnje i nade, mnogi su u rukama držali nabožne predmete: križeve, krunice, molitvenike... Župnikove se oči, međutim, nisu odvajale od jedne djevojčice u prvom redu.

Ona je u krilu je držala kišobran....

Župnik je razumio:

Moliti znači tražiti kišu. - Moliti i vjerovati znači donijeti kišobran.

Druga priča:

Postojao je negdje mali gradić koji je dugo vremena bio „suh“ – tako se govorilo - tj. u njemu se nije točio alkohol. No onda je jednog dana neki poduzetnik, kojemu očito nije mnogo stalo do moralnog ugleda što ga je gradić uživao, odlučio izgraditi – bar. Vjernici, zabrinuti, organizirali su cjelonoćnu molitvu. Molili su Boga neka intervenira. Neka svojom svemogućom snagom spriječi otvaranje bara.

I nedugo nakon molitve, nad gradićem se nakupiše tmasti oblaci, sjevne nekoliko puta, a onda udari grom pravo u novoizgrađeni lokal koji izgori do temelja.

Vlasnik bara tuži lokalnu crkvu tvrdeći da su za požar krive molitve vjernika. Ali crkva unajmi odvjetnika koji na sudu usvrđi da ni crkva, ni molitve vjernika, nisu odgovorni za nastalu štetu.

Nakon tih početnih izjava dviju strana u procesu, sudac, zamišljen, zaključio: *"Kako god ovaj slučaj završio, jedna je stvar jasna – vlasnik uništenog bara vjeruje u snagu molitve, a vjernici u snagu molitve očito ne vjeruju."*

MOLITVA BL. KARDINALA NEWMANA

*Dragi Isuse,
Pomoži mi da posvuda širini miomiris tvoje ljubavi.
Preplavi mi dušu svojim duhom i svojim životom.
Prožmi cijelo moje biće, tako da moj život bude samo odsjaj tvoga života.
Obasjaj me svojim svjetlom, da svatko koga sretnem osjeti Tvoju prisutnost u mojoj duši.
Neka podigne pogled i ne vidi mene. nego samo Tebe, Isuse!
Ostani sa mnom da svijetlim kao Ti i da postanem svjetlo drugima.
To će svjetlo, Isuse, dolaziti od tebe, a ne od mene; Ti ćeš preko mene svijetliti drugima.
Daj da te slavim onako kako ti najviše voliš - obasjavajući ljude oko sebe.
Daj da Te propovijedam bez propovijedanja, ne riječima nego primjerom, privlačnom snagom, ljubaznim utjecajem svojih djela, očitom puninom ljubavi kojom moje srce gori za Tebe. Amen*

